

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

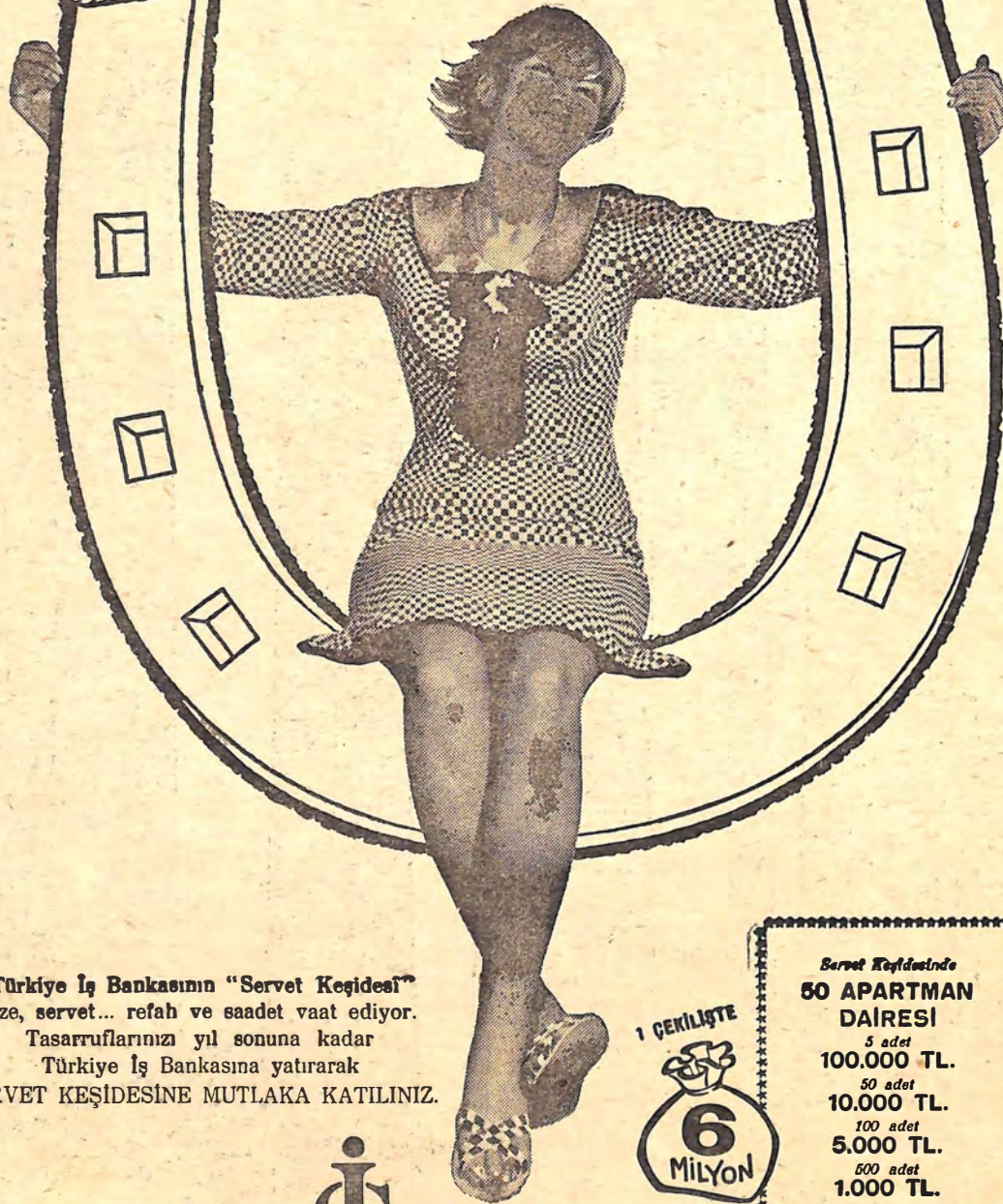
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklın

servet keşidesi'NDE

TALİHİNİZ AÇIK OLSUN...

Türkiye İş Bankasının "Servet Keşidesi"
size, servet... refah ve saadet vaat ediyor.
Tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
Türkiye İş Bankasına yatırarak
SERVET KEŞİDESİNE MUTLAKA KATILINIZ.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

1 ÇEKİLİŞTE

Servet Keşidesinde
50 APARTMAN
DAİRESİ

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

600 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ikramiyest

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 1 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Aralık 1966

Yeni yılın düşündürdükleri

YENİ yılın eşliğindeyiz. Önümüzde üçyüz altmışbeş günlük bir meçhul var. Ünlü dünya falcıları neler söyleyecek, henüz bilmiyorum. Ben, kendi düşüncemi, kendi inancımı, kendi ümidimi dile getireyim.

Önce şuna inanmalıyız: Geride bıraktığımız yıldan kazançlı çıktık. Bu kazanç, hiç irkilmeden söyleyim: Demirel'dir. Türk politika hayatı, ömrü boyunca görmediği, ayrı tipte bir devlet adamı kazandı.

Bu adamda, eski devlet adamı üslubunu aramayınız. O asker değildir, ama sivil de değil!

Her politikacıda, hâlâ Osmanlı Bâbülsi vardır biraz. Süleyman Demirel'de bu yok.

Bu yokluk onun varlığıdır işte!

Kaç kere yazdım ve kimbilir daha kaç kere yazacağım: İktidar koltuğuna ilk defa bir müspet bilgiler adamı, bir mühendis, bir «hesap-adam» oturdu. Fransız elçisini, İngiliz bakanını, Amerika sözcüsünü kabul ederken kravatını düzeltmek değil, gömleğinin cebindeki kalemleri iç cebine aktarmak bile aklına gelmiyor!

Bu adam, önce köyden gelmiş, sonra Teknik Üniversite'den, daha sonra Amerika'dan...

Doğu'yu da yaşamış, Batı'yı da yaşamış, köyü de yaşamış. Hem kitabın adamı, hem toprağın. İki ucun birleştiği adam.

Yeni yılın penceresinden eski yıla bakıyorum, ne yaptı ise hesaplı yaptığı görünüyor: Adalet Partisi'nin başına mı geçti? Hesapla... İnönü iktidarını mı devirdi? Hesapla... Seçimleri mi kazandı? Hesapla!

Son zaferi, Adalet Partisi Büyük Kongresidir. Hiçbir sihirbaz, bir şehrenin rengini, çizgisini, böylesine bir hünerle değiştiremez!

Daha dün, alına gerici damgası vurulan A.P., bugün, Cumhuriyet Halk Partisini geride bırakan devrimciler, Atatürk'çüler partisi olmuştur.

Kim derdi ki, Ayasofya'cı Sezgin'den bugünkü Elmalı kahramanı çıkacak!

Sayın Devlet Bakanı, nerdeyse bizi «Ba'sü ba'd'elmevt» e inandıracak bir yeniden doğuş mucizesi gösteriyor!

Rakam kelime değildir. Oynak duyguları anlatmaz, katı gerçekleri söyler. Siz ne kadar: «Ey beeeş!...» «Ey gönüller fatihi altmış sekiz!...» diye sesinizi şair heyecanı ile titretseniz, bir şey değişmez. Beş yine beştir, altmışsekiz, yine altmışsekiz!

Haaa, Demirel duygusuz, kaba bir robot adam mı?... Değil. Bana, odasında okuduğu mısraları dinlerken yüzüne baktım: Bir gönül adamıydı yüzde yüz. Ama, kafasıyla duymuyor, kalbi ile duyuyor ve kalbi ile düşünmüyor, kafasıyla düşünüyor. Duyguya kafasında yer vermediği

içindir ki, bugüne kadar hesabında şaşırmadı Demirel.

Yaralı bir dünyada yaşıyoruz... Ne demiş Acem şairi: «Beni âdem âzâ-yı yekdigereñd»... Öyle olunca, Kıbrıs'ın yarası da, Vietnam'ın sızısı da, bütün insanlığın acısıdır.

Buna bir de kendi acılarımızı katınız: Bu sokaklar dolusu işsizler, bu her gün bir meydana yürüyüşe çıkan öfkeli gençlik, bu her hafta bir kapı önünde gözcülerini seyrettiğimiz grevçiler...

Bir Atatürk nutku ele geçirilip ihtilâl bayrağı gibi meydan meydan dolaştırılıyor...

Ama Ata'nın o nutku Ajans'lara verilmemiş. Olsun!... Ama Ata'nın o nutku gazetelerde yayınlanmamış. Olsun!...

Bugün, böylesine sarıldığımız, böylesine «Kalkın ey ehl-i vatan» yaptığımız bir nutku, daima yarınla seslenen, yarınla ışık tutan Atatürk neye beş on kişilik bir toplantının dört duvarına hapsetmiş de Tarihe armağan etmemiş?... Süleyman Demirel, ev hayatını, iş hayatını, sokak hayatını tedirgin eden bu zaman zaman kanun dışı ve zaman zaman zabıta içi olaylar karşısında hesaplı bir gülümseme içindedir.

Bir sözünü, levha yapıp parti kapılarına, muska yapıp boyunlarımızı asmalıyız: «Orduyu, mektebi, camii rahat bırakınız!»

Demirel'in büyük talihsizliği yalnızlığındadır. Yeni yıla da, hükümet başında yalnız denecek kadar az bir sorumlular kadrosu ile giriyor. Ama biz, bunun da hesabını yaptığına, bunun da çaresini bulacağına inanıyoruz.

Bunun hesabı mı? Bunun çaresi mi?... Yeni bir Seçim Kanunu ile yeni bir seçim hatrımıza gelmez mi?

Şair Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın mısralarını bir daha vecd içinde tekrarlıyalım:

Hiç ummadığın yerde,
Nagâh açılır perde!
Derman erişir derde,
Mevlâ bakalım neyler,
Neylerse güzel eyler!

Yeni yılınız kutlu olsun.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Karşılama töreni!

Akbaba'nın Yeni Yıl Programı

Kırkbeşinci yaşına basan Akbaba, yeni yıla birçok yeniliklerle girmek için hazırlıklarını tamamlamıştır. Bunlardan, şimdilik üç tanesini sevgili okurlarımıza açıklıyoruz:

BİRAZ TUZ, BİRAZ BİBER!

Leylâ Erduran bütün okurların tanıdığı bir şöhrettir. Bize her ayın ilk haftasında otuz günün bilânçosunu yapacak. Bir aylık olayları, âdeta cimbrizla çekerek hâdiseler arasından alacak ve sizlere «Biraz Tuz, Biraz Biber»

başlığı altında sunacaktır. Bu yazıların ne kadar çeşnili olacağı adından da belli değil mi?

İT ADASI

Muzaffer İzgü'yü tanıyorsunuz. Mizah edebiyatından artık adım adım uzaklaşan Aziz Nesin'in bıraktığı büyük boşluğu, şimdiki her gün artan bir başarı ile doldurmak çabasında...

Üç dört sayı sonra, onun bir yıldır üstünde çalıştığı yeni bir romanını Akbaba okurla-

rına sunacağız: İt Adası, sahiden severek, beğenerek okuyacağınız, başka çeşnide bir roman, çevresi ile nüktesi ile tam bizim mizah romanımızdır.

Ve nihayet Akbaba'nın açacağı:

BÜYÜK YARIŞMA

Bu yarışma, yılda dört kere tekrarlanacaktır: İlkbahar, Yaz, Sonbahar, Kış...

Bütün okurlarımızı ilgilendirecek Büyük Yarışma'mızın tafsilâtı gelecek sayılarımızda...

DİLİMDEN mi, elimden mi bilmem, nereye tayin olduysam en fazla bir yıl... Bir yıl sonra bakmışsınız bir emir gelmiş:

«İlinizde görevli bulunan Veli Haydar görülen lüzum üzerine Kayseri iline atanmıştır. Zati ve ailevi yolluğunun tanzim edilerek, vazifeden ayrılış tarihinin bildirilmesi...»

Böyle emirlere ailecek alışkan olduğumuz için bizce nakil, devlet kesesinden seyahat demektir. Sadece kaynanam:

— Allah damat, bir şeyler demem, şöyle ayağımı gere gere gittiğim yerde bir kerecik olsun oturamadım, sen de oturamıyasn inşallah... Mezarda bile dingil dingil dingildiyessin de, orda bile mezar-dan mezara naklolasın!...

Sanki onlar gidiyorlarmış da, ben keliyormuşum gibi... Sonra karım başlar feryada:

— Ne yaptın yine?... Mutlaka o herzelerin yumurtlamışsındır. Hü-kümette iş yok, Bakanlarda iş yok, milletvekillerinde iş yok... Bu memleket Ataturk gibi adam lazım... A budala, senin neyine gerek idareyi tenkit? Sen mi kurtaracaksın memleketi? Başta İnönü mü var, ortanın solundayım diyeceksin; başta Demirel mi var, sağın en sağ başındayım diyeceksin... Ne kaybeder-sin yâni, ne kaybedersin?

Ondan sonra başlarız karı koca ayrı yatmağa... Tâ ki, yeni gittiği-miz şehirdeki yeni evimize yerleşin-ceye kadar... Kaynanam ve karım hemen başlarlar nasihata:

— Aklını başına al!... Bak, ortalık kış kıyamet, çocuk çocuk yollarda rezil oluruz...

Karım, eşyaların arasına geçerek nasihatına şöyle devam eder:

— Şu eşyalara bak da utan bı-raz!... Herkesin yıllar geçtikçe eş-yaları çoğalır, bizimkisi azalıyor... Hani çeyiz olarak getirdiğim kon-sol?

— Ulukışla yolunda düştü karıcı-gım...

— Hani oda takımı?

— Diyarbakır'da çaldılar karıcı-gım...

— Hani koltuklar?

— Tren kazasında gitti karıcıgım...

— Sus, sus Allah aşkına!... Bir de inadına konuşma...

Karım başlar ağlamağa, kaynanam başlar beddua etmeğe...

Ve ben, bu atmosfer içerisinde daireye gittiğim ilk günü başlarım:

— Ulan bu memleket adam olur mu be? demeye... Ne vardı yâni be-ni şimdi Balıkesir'den kaldırıp da Silvan'a verecek? Namussuzluk bu, alçaklık bu!...

Bakmışsınız bir ay sonra tekrar bir görülen lüzum...

«Veli Haydar'ın Kastamonu'ya nakledilmesi Bakanlığımızca uygun görülmesi cihetiyle, emrin kendisi-ne tebliği... Zat' ve ailevi yolluğu-nun...»

Karım ne derse desin, kaynanam ne derse desin, benim en çok bozulduğum şey şu harcırah meselele-ri oluyor...

Muğla'daydım. Tayinim gelir gelmez hemen Defterdarlığa koştum. Bakalım elimize yolluk olarak ne ge-cek diye? Defterdar, bir kurmay subay azametiyle haritanın başına geçtikten sonra:

— Kayseri ha!... dedi...

— Evet efendim Kayseri...

— Şimdi biz size, Muğla - Mar-marlıs olarak Karayolu tahakkuk et-

tireceğiz. Sonra siz oradan vapura binecek...

— Aman efendim, vapur uğramaz oraya...

— Uğrasın uğramasın... Kanun uğrar diyor ya, sen ona bak... E-vet, ne diyordum?

— Vapura bineceksiniz diyordu-nuz...

— Evet, vapura bineceksiniz, Marmaris - Yumurtalık deniz yolu...

— Aman efendim, Yumurtalığa da vapur uğramaz...

— Dedik ya kardeşim, kanun uğ-ratıyor diye... Yumurtalık - Adana karayolu, Adana'dan Kayseriye de tren bileti ücreti.

— Beyefendi, şunu Aydın üzerin-den yaparsanız da, yalnız karayolu ve tren ücreti tahakkuk ettirseniz?

— Olmaz kardeşim, kanun mese-lesil...

Kayseri'den üç ay sonra tekrar Muğla'ya tayinim çıktı. Ben yolu ve yolluk miktarını bildiğim için, Def-terdara yorulmamasını söyleyerek:

— Kayseri - Adana tren, Adana - Yumurtalık kara, Yumurtalık - Mar-marıs deniz, Marmaris - Muğla ka-ra, dedim.

Adamın, tam sinirli olduğu bir za-mana çatmışım ki:

— Haltetmişsin sen, dedi. Ne de gözü açıksın ya!...

— Gözü açıklık değil Defterdar bey, gelirken bu güzergâhtan gel-miştik de...

Masayı eliyle yumrukladı: — Batacak olan memleket bata-cak!... Kanunu, formaliteyi bilmez memurlar yüzünden batacak.

Sonra, hırsla kalktı yerinden: — Gel haritaya!... Burası Kayse-ri mi?

Türkiye'de 16 bin aile mağaralarda yaşıyor.. — Gazeteler —

— Allah sokakta kalanların yardımcısı olsun!

— Evet, Kayseri efendim.

— Ya şurası?

— Muğla.

— Burdan Samsun'a kadar tren, Samsun - İstanbul deniz, İstanbul - Bandırma yine deniz, Bandırma - İz-mir tren, İzmir - Marmaris vapur, Marmaris - Muğla kara, anladın mı şimdi?

— Siz bilirsiniz efendim.

İyi ki, siz bilirsiniz demişim, eli-me ikiyüz lira fazla geçti.

Muğla'da iki ay durduk. Baktım yine bir emir. İstikamet, Samsun... Bu arada Muğla Defterdarı başka yere tayin olduğu için, yeni Defter-darın karşısına dikildim. Bakalım, bu Defterdar bizi hangi yollardan gönderecekti? Savaş hattındaki su-baylar gibi yine geçtik haritanın ba-şına...

— Muğla - Aydın kara yolu, Ay-dın - İzmir tren yolu, İzmir - Bandır-ma deniz yolu, Bandırma - Manisa tren yolu...

— Aman beyefendi geri geldik İzmir'in dibine...

Kükreyiverdi Defterdar:

— Sen mi bilirsin bu işi, yoksa ben mi?

— Siz efendim...

— Öyleyse çok konuşma da, çiz-diğim yoldan git... Geldin mi şimdi Manisa'ya?

— Geldim efendim.

— Manisa - Afyon - Erzurum yine tren yolu; Erzurum - Trabzon kara yolu, Trabzon - Samsun deniz yo-lu...

Ondan sonra feza hesapları... Ki-lometreler, yevmiyeler, çocuklar, eşyalar, kaynanalar...

Bu kez, elimde 800 lira fazla para geçmişti. 800 lira fazlalığı aldığım gibi karıma götürdüm. Zavallı karı-cığım, evlendiğimizden bu yana 800 kuruşu bir arada görmediği için çok sevindi. Hatta kaynanam bile:

— Samsun'a gider gitmez bir torpilini bul da geri Muğla'ya gele-lim. Ama bu seferki 800 benim ha, diyordu.

Torpile ne hacet? Samsun'a varır varmaz, Bakanından, Müsteşarın-dan, parti başkanından başladım. Çok sürmedi, bir ay sonra çıktı bi-zim tayin. Muğla...

Defterdarın karşısına dikildim: Ve geçtik yine haritanın başına:

— Samsun - Hopa deniz...

— Ohh, Allah razı olsun Defter-dar bey...

— Hopa - Kars kara, Kars - Erzu-rum tren, Erzurum - Elâziğ kara...

— Verin şu ellerinizi öpeyim Def-terdar bey!...

— Elâziğ - Diyarbakır tren, Diyar-bakır - Gaziantep kara, Gaziantep Adana tren, Adana - Yumurtalık ka-ra, Yumurtalık - Antalya deniz, An-talya - Burdur kara, Burdur - Aydın tren, Aydın - Muğla kara...

— Allah tuttuğunuzu altın etsin efendim, dedim çıktım odasından...

Elimdeki 1200 lira harcırah fazla-sıyla koştum eve. 800 ünü kayna-nama, dört yüzünü karıma verip, üst tarafını da, kamyon, otobüs masra-fı ederek Muğla'ya geldik.

Muğla'ya gelir gelmez yine baş-ladım propagandaya... Hem de öyle yerlerde yapıyorum ki propaga-da-yı, bir an evvel tayinim çıksın di-ye... Bir köresinde Valiye evrak im-zalatmaya gitmiştim. Damdan düşer gibi:

— Vallahi hiç iş yok Vall bey bu hükümette, dedim.

Adam, soğuk vurmuş patlıcanlar

Yürüyüş!

Bizde
Bir yürüyüş merakıdır
Aldı yürüdü.
Önce umum müdürler,
Sonra işçiler
Yürüdü kardeşçağzım...

Fiatlar yürüdü,
Kır atlar yürüdü,
Rüşvet, iltimas:
Eski hamam, eski tas
Onlar da yürüdü!

Bir abd-i âciz kaldı
Yayan,
Yerinde sayan!
O yürümedi,
Çürüdü!

Siyami ÖZEL

✱

Sağdan sola şiir

niçi kamruv takot rib anaS
nisrelyen koy ulok nimile
niçi kamşalna pişelyöS
nisrelyen koy ulos nimiliD

mişedrak mabaram miçşl
miçi roylığa nak nedneS
mişimnib ata rık rib neB
nlsrelyen koy uloy nimitA
NEREŞ tnelüB

İki rüya : Doğuda soygun!

gibi morardı, kızardı. Ben ateşe devam:

— Zaten iş olsaydı, benim gibi kıymetli elemanı böyle bir yerde harcarlar mıydı? Sizde ne kabahat var efendim, düzen başından bozuk. Siz ne yapabilirsiniz ki... Ancak elinizden evrak imzalamak gelir...

Kulağımın dibinde top patladı sandım:

— Defooooo!!...

Çok geçmedi, bizim tâyin Van'a çıktı.

Ailecek bayram ettik o gün... Evdeki Türkiye haritasını önümüze açıp, hem göbek atıyoruz, hem de gideceğimiz yolu çiziyoruz... Önce Aydın'a gidiyorduk. Aydın'dan Kars'a, Kars'tan Ankara'ya, Ankara'dan Samsun'a, oradan deniz yo-

luyla İstanbul'a, İstanbul'dan Adana'ya, Adana'dan Ankara'ya, Ankara'dan tekrar Samsun'a, Samsun'dan Trabzon, Trabzon'dan Erzurum, Erzurum'dan Kayseri, Kayseri'den Malatya, Malatya'dan Elâziğ, oradan Muş - Tatvan ve Van...

Kaynanam:

— Oldu olacak, bir de Konya'ya uğrasaydık da Mevlâna hazretlerini görseydik, dedi.

Hesapladık, 5-6 bin lira tutuyor... Sabahleyin Defterdara gidip selâmı kondurduktan sonra, haritanın başına geçtim:

— Anlatayım mı efendim? dedim.

— Neyi anlatacaksın? diye sordu.

— Van'a gideceğimiz yolu.

Adam, bu sözüme bozulmuş olacak ki:

— Ben anlatayım da, sen dinle, dedi.

— Evet, Mardin - Diyarbakır kara, Diyarbakır - Muş tren, Muş - Tatvan kara, Tatvan - Van, deniz...

— Olur efendim...

— Buradan Aydın kara, Aydın - Adana - Çobanbey - Mardin tren...

— Vallahi biz bu hattı unutmuş-tuk beyefendi, hay Allah razı olsun sizden. Yurt dışına da çıkıyoruz bu gidişle.

— Olmaz efendim, dedim.

— Neden olmazmış?

— Olmaz da ondan efendim. Hani Ankara, hani Samsun, hani Trabzon?

— Sen yanlış geldin galiba arkadaş... Burası seyahat acentası değil, Defterdarlık...

— Geçen sefer efendim...

— Hangi geçen sefer? Dur dur bakalım, yoksa senin ismin Veli Haydar mı?

— Evet efendim...

— Yahu biz senin arkandan yazı yazmıştık, yanlış tahakkuk ettirilen 800 liranın maaşından kesilmesi için...

— Ne???

Gittik Van'a... Onbeş gün sonra Samsun Defterdarlığından bir yazı geldi.

«Yanlış tahakkuk ettirilen 1200 liranın her ay belli bir miktarda maaşından kesilerek.....»

Muzaffer İZGÜ

Silindir ve kasket

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Cercle d'Orient

GALİBA kırk yıl oldu: Ben, bugünkü Büyük Kulübe âzâ kabul edildiğim zaman adı Cercle d'Orient idi. Sözümde dikkat ettiniz mi? «Kabul» kelimesini kullandım. Çünkü, Mason locasına girmekten güçtü Cercle d'Orient'a girmek. Sınıfta oranın âzâsı: Eski sadrazam Talât Paşa piket'ini orada oynamış. Eski Maliye Nâzırı Cavit bey randevularını orada verirmiş. Osmanlı mebusu orada idi, Osmanlı âyanı orada... Bir de Frenk kibarları!

Önce, bir kartona adınız yazılır, kimliği-niz açıklanırdı. Sonra, sizi tavsiye eden iki üyenin imzası atılırdı altına.

Büyük salonda, gelen geçen seyredirdi onbeş gün... Teklife «hayır» diyen çıkmazsa, İdare Heyetine, Balotaja giderdiniz.

Balotaj, gizli oyla yapılırdı. Beyaz ve siyah bilyalar atılırdı kutuya. Bir tek siyah bilya çıktı mı, yalnız âzâlığı değil, azıcık da şerefini, haysiyetini kaybettin demektir. İçinizde güzel bir şey zedelenir, bir kıymetli vazo çatlar sanki.. Bir antika ayna kırılır sanki!

Bazı haksızlıklar yapılır. Haksızlıklar da değil, daha kötü, daha âdi.. Bazı alçaklıklar!

Devletin en büyük varlığı nedir?... Ordusu ile donanması, değil mi?

Bir Balotaj'da, eski bir amiralimiz, eski bir deniz kuvvetleri kumandanımız için kara bir bilya atılmıştı!

Bu, o şerefli isimden çok atanın yüz karası idi.

Büyük ve kudretli eline donanmamızı verdiğimiz bir amirale, Kulüp'ten bir kişi güven oyu vermemişti. Çok, çok, çok utandım!

Yine böyle bir olay hatırlarım: Büyük, şerefli bir mâzisi olan mâli bir müessesemizin genel müdürüne siyah bilya atmışlardı. Ne mi idi suçu?... Tanınmış bir politika adamı olan ağabeyi ile araları açıktı ve ağabey, küçük kardeşini küçük düşürmek için Balotaj üyelerine birer birer yalvarmıştı: Siyah oy atınız, diye!

Cercle d'Orient'in zengin hâtiolarla dolu, tarihleşmiş bir hayatı vardır. Bu, kırk yılın ötesinde kalır, ben bilmem. Duyduklarım-dan ikisini fısıldayım: Birinci Dünya Savaşın-dayız. Talât Paşa Kulüpte. Belki konuşuyor, belki kahve içiyor, belki piket oynuyor. Ya-kın dostu, arkadaşı, âyân âzâsından Zührap efendi, yüzü balmumulaşmış, sesi diken di-ken, kulağına eğiliyor:

— Talât, iki sivil polis gelmiş beni gö-türmeğe...

Ermeni tehirci başlamıştır o günlerde. Gidecek ve belki de gelmeyecek...

Talât Paşa, kendisiyle beraber koridora yü-rüyor ve merdiven başında, bu komiteci Baş-bakan:

— Gel Zührap, diyor, seni son defa öpe-yim!

Millî Kurtuluş'un zafere ulaştığı günler-de, Şehzadebaşı karakolunun emniyet amiri Cemî de Sabah bazarı Ali Kemal merhu-mu, Cercle d'Orient'a girmek üzere iken gü-pegündüz, çalyaka İzmî'te kaçırılmış ve Nu-rettin Paşa'nın hazırlattığı sokak kalabalığına parçalattırılmıştı!

İlk gün, doktor Seni kibar gülüşüyle kori-dorda koluma girdi. Doktor Seni ikinci baş-kanıydı Kulübün. Kütüphaneden başlayarak bütün salonları dolaştık: Oturma salonunu, briç salonunu, bezik salonunu. Her masanın önünde duruyor, yeni âzâyı eski âzâlarla ta-nıştırıyordu ikinci başkan.

Ondan sonra, nerede birbirimize rastlar-sak, sokakta, kapıda, koridorda, mutlaka se-lâmlaşırırdık.

Şimdi mi?... Sosyal yapıımızdaki değişme-yi anlatmak için söyleyim: Üç Kulüp arkada-şı, bir asansör içinde, sırt sırta, nefes nefese, göz göze selâmlaşmadan çıkıyoruz İkinci ka-tal!

Salon, geniş İngiliz koltuklarla döşeliydi, kibar ve ağır. Kış günleri, tatlı ve sıcak bir sesle yanan şöminenin karşısında hemen

her akşam, büyük şairimiz Abdülhak Hâmid'i bulurdum. Güzel yüzünü daha güzelleştiren zarif sakalı ve tek gözlüğü ile...

Garsondan bir şey istemedik. Bir şey rica ederdik!

— Bir çay rica ediyorum... Bir şokola rica ediyorum...

Garsonlar, insanı ricaya zorlayan efendi-lerdi: En kısıası 1,80 boyunda, pırıl pırıl yüz-leri, tertemiz, koyu yeşil fraklarıyla... Bo-yunlarında, uzun, gümüş bir kordon ucundan ağır bir madalyon sallanırdı: Galiba Kulübün baş harflerini taşıyan: C. O.

Çay mı?... Zibidi bir cam bardakta, yarı tabağa dökülmüş, lıngır lıngır gelmezdi. Tep-side, gümüş bir çaydanlıkta demlidir çay. Su, yine gümüş bir kaptı. Şeker, yine o takımın gümüş bir parçasıdır ve fincan, gümüş bir zarf içindedir...

Şöminenin üstünde iki şamdanla bir saat, salonu saraylaştırır.

Yemek salonunda, bütün büfeler İngiliz maundu. Çatal, bıçak, kaşık, som gümüş. Yontma kristal kadehler, içkiyi daha inceltir-di, daha lezzetlendirirdi pırıl pırıl güzellikleri ile...

Cercle d'Orient'in kav'ı hiçbir yerde yok-tu diyebilirim: Dünyanın en güzel, yıllanmış şaraplarını orada içebilirsiniz. Yemek, birin-ci sınıf ahçıların elinden çıkmış birer eser-di, birer sanat eseri!

Bir özelliği daha vardı Kulübümüzün: Ka-dın gelmezdi. Erkeklerin, iş ile ev arasında dinlenme yeri idi, huzur evi idi Kulüp.

Şimdi mi?... Ohooo, hanımlar arasında nerdeyse azınlıkta kalacağız!

Ayak seslerinin yol halılarına gömüldüğü eski Cercle d'Orient şimdi çok, çokook cüm-büşlüdür: Geceleri saz sesleri, davul sesleri, hattâ «Halime» nin samanlıktan çıgıllıkları bi-le gelir!

Küfedeki — Ağır ol be!... Sür'at felâkettir!...

— Bir damga istiyorum?..
— Evrak damgalamak için mi, vatandaş damgalamak için mi?..

Boru hattı araştırması
yapılacak. — Gazeteler —

PAZARTESİ

Derin bir konu

Bir inek, Efes Otelinde misafir ediliyormuş.

Şu ineklerle insanların arasındaki ilişkiye akıl erdiremez olduk doğrusu! Bir bakıyorsunuz üç beş inek yüzünden milyonlarca insan birbirine giriyor, bir bakıyorsunuz ineğin biri, en lüks otellerde misafir ediliyor. Devir değişti de inekler mi insanlaştı, insanlar mı inekleşti, billâhi anlayamadık gitti!

SALI

Gık diyeni

Sayın Demirel, «Millet mûna-kaşadan bıktı» demiş.

Biz de aynı fikirdeyiz. Sebepi sebepsiz, konuşmadan, tartışmadan, «Gık» diyeni alından vuruyorlar!

ÇARŞAMBA

Biz yaşarız ama

«Elektrik Problemleri» konulu toplantıda, Keban'dan İstanbul'a elektrigi nasıl getireceğimizin hikâyesini dinleyen Amerika'lı uzman katıla katıla gülmüş ve, «Keban'dan elektrik gelinceye kadar siz ölürsünüz!» demiş.

Aman mister durun, bu bizim sadece elektrik meselemiz. Hani susuzluk, işsizlik, yolsuzluk gibi

meselelerimizi nasıl halledeceğimizi de bir dinleseniz, o zaman siz gülmekten ölürsünüz!

PERŞEMBE

Epey gelişme var

«Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı var» diye sık sık takrarlanan güzel bir atasözümüz vardır hani. Kimbilir hangi yüzyılda söylenmiş bir söz... O ataların oğulları çoktaan dede olmuş, o dedelerin torunları da ilerlemiş, gelişmiş, modern birer insan olmuş.

Şimdi gazetelerde okuyoruz: Yıl, 1960. Adana'da 100 kişinin katıldığı kavgada, bir fincan kahve için 11 yaralı var!

CUMA

Ne yapacaktı yani?

C.H.P.'li Kenan Esengin Paşa: «Eşkiyalar kol gezerken, Faruk Sükan yatağında nasıl rahat uyor?» demiş.

A iki gözüm, bu da sorulur

mu? Nihayet İçişleri Bakanının ki de can. Dışarı çıkıp hayatını tehlikeye sokacağına, sokar başını yorgana mışıl mışıl uyur!

CUMARTESİ

Barış içinde

Ankara'ya gelen şikâyet heyetinden Siirt A.P. li Başkanı, «Eşkiyalar şehre inip, polis ve jandarmalarla karşılıklı çay içiyorlar» diye dert yanmış.

Bunun hayret edilecek bir tarafı yok ki... Siyasîlerimiz birbirleriyle dalaşıyor, öğrencilerimiz «Sağcı - Solcu» diye birbirleriyle savaşıyor, anlaşılan bu hengâmede sadece eşkiyamız ile zabıtaımız barış içinde yaşıyor. Bırakalım da onlar birbirlerine girmesinler barı!

PAZAR

Koku!

Avlanmak için yurdumuza gelen İtalyan avcılar, avcılarımızın başarısızlıklarını duyunca, «Yurdunuzdaki av köpekleri her halde iyi koku almıyor» demişler.

Haltetmişler! Aslında av köpeklerimizin burunları öylesine koku alır, öylesine koku alır ki, üç kere ava çıkan köpek, dördüncüsünde efendisini köpek olarak kullanır. Avların azalması, iyi koku alan av köpeklerinin çoğalmasından belli değil mi?

— Al bakalım ahab, geçen yıldan kalmış!

KüreK Kemiği

TABIAT Bilgisi dersindeydik. Kapı açıldı. Önde bir adam, arkada Müdür dersaneye girdiler. Önden giren mümeyizmiş.

Mümeyiz, öğretmenimizle biraz konuştuktan sonra Oğuz'u derse kaldırdı. Ama siz Oğuz'u tanımıyor-sunuz ki... Biz derslere başladıkdan bir kaç hafta sonra, başka okuldan bizim sınıfa geldi. Taşradaymış babasının işi. Sonra İstanbul'a taşınmışlar.

Oğuz kekeme, ama şöyle böyle değil, çok kekeme. İlk bazı arkadaşların onun kekemeliğiyle alay etmeye kalktılar. Hiç kızmadı. Kendisiyle alay edenlere gülüp geçti. Oysa Oğuz'un kendine güvendiği bir yanı varmış da ondan alay edenlere kızmıyormuş. Hani, az sonra hünnerlerini görünce nasıl apışıp kalacaksınız der gibiydi. Gerçekten de böyle oldu.

Paydosta bahçede ydik. «Kim benimle ağaca çıkma yarışı yapar?» diye hepimize meydan okudu. Zavallı Oğuz bu sözü o kadar kolay söyleyemedi. Epey uzun kekelemeden sonra ne demek istediğini zorlukla anlatabildi. Çocuklar, beni ileri sürdüler. Ama ben kekeme çocuğu önemsemediğimden onunla yarışmak istemedim. Bunun üzerine Turan ileri atıldı. Muslukların yanında atkestanesi ağacı var ya, işte o ağacın önüne, yere bir çizgi çizdik. Oğuz'la Turan çizgi üstüne geldiler. Ben «Bir, iki, üç!» dedim. Fırladılar... İnsanın aklı durur. Turan daha ağacın dibine yeni gitmiş, ağacın gövdesine sarılmaya çalışıyordu ki, Oğuz birden gözden kayboldu. O koca ağacın tepesinden bir ses duyduk. Bir de baktık ki Oğuz, ağacın tepesinde, hem ayağa kalkmış, eğilip aşağıya bakarak sesleniyor. O kadar kekeleyor ki, ne dediğini anlayamadık. Birkaç kere:

— Ne diyorsun? diye bağırap tekrarlattıktan sonra dediğini anlatabildik. Aşağıda, iki koluyla atkestanenin köküne yapışmış olan Turan'a, «Çok mu özledin de, ağaca öyle sarılıyorsun?» diye onunla alay ediyormuş. Turan da ağacın gövdesine tırmandı ama, yarı yüksekliğe

gelince daha yukarı tırmanmayı gözü kesmedi. Ama bu sefer aşağı da inemiyor. Oğuz kedi gibi, evet tam bir kedi gibi, sıyrıldı ağaçtan. Turan'ın altına gelince ona «omuzuma bas!» dedi. Böylece Turan'ı yere indirdikten sonra, «Hani var mısınız ağaca çıkmaya?» diye hepimize yeniden meydan okudu. İşte o olaydan sonra Oğuz gözümüzde büyüdü.

Okul dönüşü daha başka gösteriler de yaptı. Çantalarımız ellerimizde, okulun arkasındaki arsadan geçiyorduk. Birden fırladı. Hani orda birkaç selvi var ya, o selvilerden en uzununa tırmandı, ta tepesine kadar. Düşecek diye korktuğumuz için, aşağı inmesi için yalvardık. Ama o, «Bu daha birşey değil. Ben düz duvara tırmanırım» dedi.

İnanmadık ama, gerçekten de yapıyor. Düz duvara, sanki üstünde yürür gibi iki üç metre çıkıp iniyor sonra. Ama bunları göz açıp kapayıya yapıyor.

Oğuz, Kıvrıkcık Neriman'la sıra arkadaşı. İkisi bir sırada oturduğu için, Neriman onunla iyi arkadaş oldu. Neriman, böyle cambaz bir arkadaşla bir sırada, yanyana oturmaktan övünüyor.

Oğuz bir gün okula gelmedi. Sonra öğrendik, hastalanmış. İşte Oğuz'un gelmediği gün, Kıvrıkcık Neriman, «Çocuklar, biliyor musunuz, Oğuz neden kekeme olmuş?»

Merakla «Neden?» diye sorduk. Neriman, «Bana anlattı» dedi, «Babası çok döğüyormuş. Dayak korkusundan kekeme olmuş zavallı. Eskiden kekeme değilmiş.»

«Sahi mi?»
«Valahi... Kendisi anlattı.»
Sonra Kıvrıkcık Neriman, bilgisinden ötürü daha da böbürlenerek:
«Nasıl öyle kedi gibi ağaçlara tırmanabildiğini de biliyor musunuz?» dedi.

«Nasıl?» diye merakla sorduk.

«Çünkü» dedi, «Babası ona kızar kızmaz, dayak yememek için kaçıyor. Babası da kovalıyormuş. Babası daha hızlı koştuğu için yakalayıp dövüyormuş. Oğuz da dayaktan kurtulmak için, ağaçlara tırmanmak zorunda kalmış. Zavallı

korkusundan öyle yüksek ağaçlara çıkıyormuş ki, babası o kadar tepeye çıkamazmış. Oğuz'un, leylek yuvası gibi çınarların, kavakların tepesine kurulu orada saatlerce beklediği olurmuş. Sonra annesi, «Baban gitti, hadi in artık!» diye seslenmiş de Oğuz da o zaman inermiş.»

«Sahi mi?»
«Valahi... Kendisi söyledi.»
Hepimiz Oğuz'a acıdık.

İşte, Tabiat Bilgisi dersinde mümeyiz'in kaldırdığı bu çocuk. Duvarda üç tane insan vücudu tablosu vardı; biri insan iskeletini, biri kasları, biri de sindirim organlarını gösteriyor.

Neriman'la Oğuz'un sıraları önde. Oğuz kalktı, duvara asılı tabloların önünde durdu. Mümeyiz, iskelet tablosundan bir kemik gösterip:

— Bu nedir? diye sordu.

Oğuz cevap vermeyince, mümeyiz:

— Bunun adı ne? dedi.

Oğuz'da yine ses yok.

— Oğlum, buna ne kemiği denir?

Oğuz'un arkasındaki Neriman biraz eğilip, «KüreK kemiği» diye fısıldadı. Onun fısıldadığını ben de duydum. Oysa, bilirsin, Neriman böyle şeyler yapamaz. Anlaşılan sıra arkadaşını çok sevdiğinden dayanamadı, hem de mümeyiz'in yanında, sözlü kopya verdi.

Neriman'ın fısıltısını duyan Oğuz:

— Kü... kü... kü... diye zorlana zorlana en sonunda «KüreK kemiği» diyebildi.

Mümeyiz, elindeki sopanın ucuy-la, göğüs kafesi kemiklerini gösterip:

— Ya bu ne? dedi.

Mümeyiz, «Ya bu ne?» diye sorunca Oğuz, demin yanlış söylediğini, asıl kürek kemiğinin şimdi gösterilen olduğunu sanıp, birkaç kere:

— Kü... kü... kü... diye hecele-dikten sonra, «KüreK kemiği» dedi.

Bu sefer mümeyiz, ayak kemiği eklemeni gösterip:

— Pekiy, bu ne? dedi.

«Pekiy, bu ne?» sorusu Oğuz'u büsbütün şaşırttı. Kürek kemiğinin şimdi gösterilen yer olduğunu sanıp, yine kekeleye kekeleye:

— Kürek kemiği... dedi.

Mümeyiz kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu:

— Öyleyse bu ne? diye bağırap yandaki tablodan boyun kaslarını gösterdi.

Oğuz:

— Kürek kemiği... dedi.

Mümeyiz ayağını yere vurarak, pazi kasını gösterdi:

— Pekiy bu ne? diye soruyor. Bu türlü sorular karşısında büsbütün şaşıran Oğuz, her seferinde, kürek kemiğinin son gösterilen yer olduğunu sanıp, kekeleye kekeleye:

— Kürek kemiği...

Mümeyiz'in hırsından titrediğini görüyorduk. Elindeki sopayla, mideyi, böbrekleri, yüz kaslarını, kafatasını gösteriyor ve «Ya bu ne?», «Pekiy bu ne?», «Öyleyse ya bu ne?» diye soruyor. Bu türlü sorular karşısında büsbütün şaşıran Oğuz, her seferinde, kürek kemiğinin son gösterilen yer olduğunu sanıp, kekeleye kekeleye:

— Kü... kü... kü... kürek kemiği... diyordu.

Zavallı Oğuz kekelemekten ter içinde kalmıştı. Ama mümeyiz kızgınlıktan ondan daha çok terlemişti. O kadar kızmış ki, en sonunda mümeyiz de kekelemeye başladı:

— Pe... pe... pe... peki, ya bu ne?

— Kü... kü... kü... kürek kemiği...

Mümeyiz:

— İnsan vücudunda kürek kemiğinden başka hiç mi birşey yok? Defool!... diye bağırdı.

Oğuz büsbütün şaşırdı mı, ne ol-duysa, geçip sırasına oturacağına kapıyı açıp dersaneden çıktı. Biz şaşıp kaldık.

Mümeyiz de gitti. Ders bitti. Bahçeye çıktık. Bir de baktık ki, Oğuz atkestanesi ağacının tepesine tünemiş. Ordan bize:

— Git... git... gitti mi? diye soruyordu.

— Gitti... dedik de ağaçtan indi.

Aziz NESİN

Yeni yıl kimine böyle gelir...

Kimine böyle...

Kimine de böyle!..

GECE yarısı annemin:
— İmdaaat, hırsız var! diye
bağırması, çokluk çocuk don
gömlük yataklarımızdan fırlamamı-
za yetti.
Uyku sersemliğiyle sokak kapısına
yönlenmişim:
— Hani? Nerede hırsız?
Bütün gücü ile yüznumaranın ka-

— Söyledikleri doğru mu dersin?
Benim de içimi bir korku sardı.
İster misiniz soyulmak bir suç, hır-
sızı yakalamak ikinci bir suç ol-
sun?...
«Bilmem» gibilerden omuzlarımı
kaldırdım. Annem, en gönlü alıcı
sesiyle hırsıza sordu:
— Affedersin oğlum, Anayasa bi-

hırsız Vaaat! Vedat Saygel

pısına dayanan annem, soluk solu-
ğa:

— O kılıkla nereye gidiyorsun? de-
di. Hırsız burada!

Gerçekten de bu kılıkla değil so-
kağa çıkmak, insan kendi evinin i-
çinde bile dolaşamazdı. Naylor ge-
celiği içinde tir tir titreyen karım,
ağlamaklı bir sesle sordu:

— N'apıcaz şimdi?

— Alık alık dolaşacağımıza yük-
lenin kapıya, dedim. Önce giyineyim,
sonra elbette bir şeyler yaparız.

Elimi pantolon askısına attım,
pantolon yok. Pijamaları bıraktığı-
mız yere baktım, pijamalar yok.
Gardrobı açtım, herhangi birimize
ait en küçük bir giyecek kıvrıntısı
yok!

— Yahu biz soyulmuşuk!

— E maşallah, dedi annem, yavaş
yavaş uyanmaya başladın. A oğlum,
saatlerdir boşuna mı, «Hırsız var,
imdat» diye bağırıyorum? Elbette
soyulduk. Baksana şu halimize!

İçerden hırsız cevap verdi:
— Kapıyı açın da, asil siz benim
halime bakın. Bu yaptığınız, insanlı-
ğa da, Anayasaya da aykırıdır! He-
pinizden dāvacıyım!

— A a, şuna bakın, diye bağırdı
annem. «Yavuz hırsız, ev sahibini
bastırır» sözünü boşuna söylememiş-
ler... Evi soymuş soğana çevirmiş,
üstelik hepimizden dāvacı olduğunu
söylüyor.

— Ah ben bu kafamı bilmem ne
yanayım, diye kendi kafasına bir
küfür savurdu hırsız. «O eve girme,
sahipleri ne kanundan anlar, ne in-
sanlıktan... Odun gibi yaşayıp gider-
ler» diye övüt veren arkadaşlarını
dinlemez misin? Çek şimdi hergele!

Bu sefer karım dayanamadı:

— Kim, biz mi odun gibi yaşar-
mışık, biz mi insanlıktan anlamaz-
mışık? Terbiyesizin zoruna bakal!

Hırsız, avazı çıktığı kadar bağır-
dı:

— Bir insanı kenefe kilitlemek
suçtur hanım! Eli kolu bağlı biri-
ne sözle hakaret ise, ikinci defa suç-
tur! Anayasa diyor ki, madde on-
dört, paragraf iki: «Kişi dokunul-
mazlığı ve hürriyeti, kanunun açık-
ça gösterdiği hallerde, usulüne gö-
re verilmiş hâkim kararı olmadık-
ça kayıtlanamaz!» Beni buraya tık-
mak için elinizde mahkeme kararı
var mı bakalım?

Karım korkuyla fısıldadı:

zım için de bir şeyler söyliyor mu?
— Bir dakika hanım anne, dedi
hırsız. Işığı yakın, bakayım. Soyadı-
nız ne?

— Gariban!

— Yok teyzeciğim, Gariban'ın hak-
ları diye bir madde yok. Gelelim ko-
numuza. Aynı maddenin devamı:
«Kimseye eziyet ve işkence yapıla-
maz. İnsan haysiyetiyle bağdaşma-
yan ceza konulamaz!» Gördünüz mü,
kanun karşısında her bakımdan suç-
lusunuz!

Karım isyan edercesine bağırdı:
— Ne yâni? Biz suçluyuz da, siz
suçsuz musunuz? Başka birinin evi-
ne girip hırsızlık yapmak suç değil
mi?

— Yanlışın var abla, diye cevap
verdi içerdeki. Bak, okuyorum. Mad-
de 40: Herkes dilediği alanda çalış-
ma ve sözleşme hürriyetlerine sa-
hiptir!

Büyük oğlum:
— Adam haklı galiba, dedi. Eğer
herkes dilediği alanda çalışma hak-
kına sahip olmasaydı, yol kesenler,
adam soyanlar bu kadar çoğalı-
rmıydı? Hiç olmazsa yakalanıp ceza-
landırılırlardı.

Ben de kararsızlık içindeydim.
Kanunları, hırsız kadar bilmediği-
mizden sordum:

— Affedersin kardeşim, bizim de
biraz haklı çıkmak için ne yapma-
mız gerekiyor acaba?

Herif hırsız ama, hukuki bilgisi
kuvvetli bir insan evlâdı:

— Valla âbi, dedi, konu komşu a-
rasında bir zabıt düzenleyip, zabtın
doğruluğunu bana da imzalatarak,
adaletle teslim etmekten başka ya-
pacak işiniz yok!

Eşim:

— Ayol ne salak insanlarız, dedi.
Polis çağırsak ya...

İçerden hırsız cevap verdi:

— Polis aramakla boşuna vakit
kaybetmeyin abla... Bulamazsınız.
Bir kısmı nümâyişçi talebelerle uğ-
raşıyor, bir kısmı siyasi parti kong-
relerini dolaşıyor. Zaten kaç polis
var ki memlekette?

Büyük oğlum:
— Sabaha kadar burada nöbet mi
tutacağız yâni? dedi. Ne olacaksa
olsun artık.

Eşim:

— Komşuları toplayıp, cürümüş-
hut yaptıralım, dedi.

Mileti gece vakti yataklarından uğ-
ratmış olacağız ama, başka çaremiz
de yok!

— Bütün katlardakileri uyandırın,

dedim çocuklara. Hırsız yakaladığı-
mızı söyleyin.

Annem:
— Evde bizden başka kimse yok
ayol, dedi.

— Neredeler?

— Üst kattakiler ailece grev yap-
tıkları fabrikanın önünde nöbet
tutuyorlar.

— Alttakiler?...

— Onların da babalarının gözüne
çöp mü kaçmış ne, «Lodos rüzgârını
protesto yürüyüşüne» çıktılar ezan
vakti...

Gördünüz mü başıma geleni... El-
lerimi şakaklarıma dayayıp, çıktım
olduğum yere. Eşim:

— Koşun bari, dedi, Rıza amcala-
rı çağırın, gelsinler...

Büyük oğlan yıldırım gibi çıkar-
ken, annem de küçüğüne:

— Durma oğlum, dedi, sen de Ha-
san ağabeyinleri çağır bari...

Üç beş dakika sonra çağırıldıkları-
mızın yerine, bizim oğlanlar geldi:

— Rıza amca hademelerin zam is-
teme yürüyüşündeymiş, dedi büyü-
ğü.

Sonra küçüğü başladı:

— Hasan ağabey özel bir işi için
teknikerlerle beraber Ankara'ya git-
miş!

Beynim attı:

— Yâni hiç erkek kalmamış mı
mahallede?

— Kaldı, dediler. Kahveci Kenan
var ama, acaba gelir mi?

Yarım saat sonra onun haberini
de aldık. Kahveci Kenan, Üniversi-
te bahçesinde yatan oğluna battani-
ye götürmeye gitmiş! Yüznumara-
nın kapısını açtı:

— Çık arkadaş, dedim hırsıza. An-
laşlan koskoca İstanbul'da iki er-
kek kalmışık. Üç kuruşluk mal için
biz de birbirimize girmeyelim.

Elindeki bohçayla birlikte mahcup
mahcup çıktı.

— Şu bizden aldığın mallara top-
tan ne verelim?

Adam, titreyen çocukları birer bi-
rer süzdü:

— Hay Allah kahretsin, dedi. Hep
yürek parçalayıcı olaylar da bize
rastlar! Neyse, verin bir binlik de,
suluh olalım!

— Çök, dedim. Olacağını söyle
de...

Annem de pazarlığa katıldı:

— Haydi oğlum, kiminin parası,
kiminin duası... Görüyorsun işte ha-
limizi...

— Neyse, dedi adam, gönlünüzden
ne koparsa onu verin.

Elbiselerimizi alıp, adamı savdık.
Savdık ama, o gün bugündür taksit-
leri muntazam ödeyemiyoruz. Ge-
çen gece gene geldi. Elbiselerle yat-
tığımızdan bir şeyimizi alamadı. He-
pimizi dolandırıcılıkla suçladı gitti.
Giderken de:

— Eğer bu ay da hesabı temizle-
mezseniz, gelecek ayın başında An-
kara'ya doğru bir «Hakkımı istiyor-
um» yürüyüşüne çıkar, sizi bütün
memlekete rezil ederim! diye bir
tehdit savurdu.

Ne dersiniz, biz de çocuk çocuk
bir yürüyüş yapsak mı?...

Teşekkürlerimiz

Akbaba'nın 45 yaşına başışı, dostlarımızın bizi minnettar eden
sevgileri ile karşılaştırdı. Birçok telgraf, mektup, telefon aldık. Bu
satırlar, hepsine birden, gönlü dolusu teşekkürlerimizi sunmak için-
dir.

Bu arada, vefalı dostumuz, şair Cenap Muhittin Kozanoğlu, üs-
tad işi bir k'ta ile yeni yaşını kutladı. Eski harflerin ve eski şi-
rin pek zor bir sanat oyunu vardır: Ebeet hesabı. Her harf ayrı
bir rakamdır. Beytin, yahut k'tanın son mısraındaki harflerin ra-
kamları toplamına çıkan sayı, yazıldığı konunun tarihini gösterir.
Üstad Kozanoğlu'nun bu k'tasında da son mısraın rakamları
toplanınca 1966 çıkıyor. Akbaba şair dostumuza teşekkürler eder.

Yaş tebriki

Uğurlu Akbaba sağlıklı bastı kırkbeşine
Yayınlayıp yazının, çizginin en üstünü.
Elinde bir şişe, neşeyle geldi bir dostum,
Rakıyle Akbaba'nın kutladık doğum gününü!

1966

Cenap Muhittin Kozanoğlu

Balonlar!

Yılbaşı dönüşü :

— Şuna bak... Para kırdı küfeciler bu gece!

Halkı aldatan esnaf gazetelerde üç gün teşhir edilecek. — Gazeteler —

— Hınzır herif sen bizi çok yaktın!

Hayvanlara eziyet edenler cezalandırılacak. — Gazeteler —

— Bugün imzalamaz, oruç... Yirmi gün sonra gelin!..

Yeni yıl hediyesi

YILBAŞI

1
İşte çıktı AKBABA.. Demek bugün Çarşamba,
Yılbaşı: Cumartesi!
Gece sabaha kadar, eğlence var, içki var..
Sağlık bundan ötesil!

2
Nereye mi gitmeli?... Aylığı eritmeli
Tam keyif çatacaksan!
Az içki, meze derken, sabah olur da erken,
Tertemiz çıkar İnsan!

3
Nereden mi?... Kulüpten... Kulüp ne mi?... Sus ulan,
Böyle yabani olma!
Girersin meyhaneye: Gece lokali diye
Yuttururlar bir dolma!

4
Bura kulüptür işte... Gelir önüne liste:
Bir tek viski yirmi beş!
Barmen konyayı dayar: Üstüne bol su koyar!
Sen de içersin.. Gebeş!

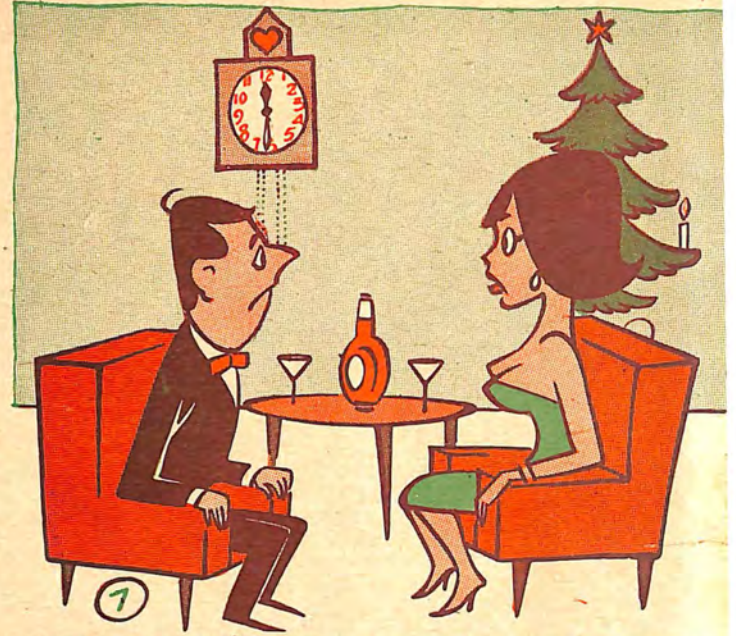
5
Yanında karın da var... Kira salınan davar
Aynı ottan yemez mi?
Ooh, keyfin ermez sona: Boş bulunup, garsona
O da: Viski, demez mi?

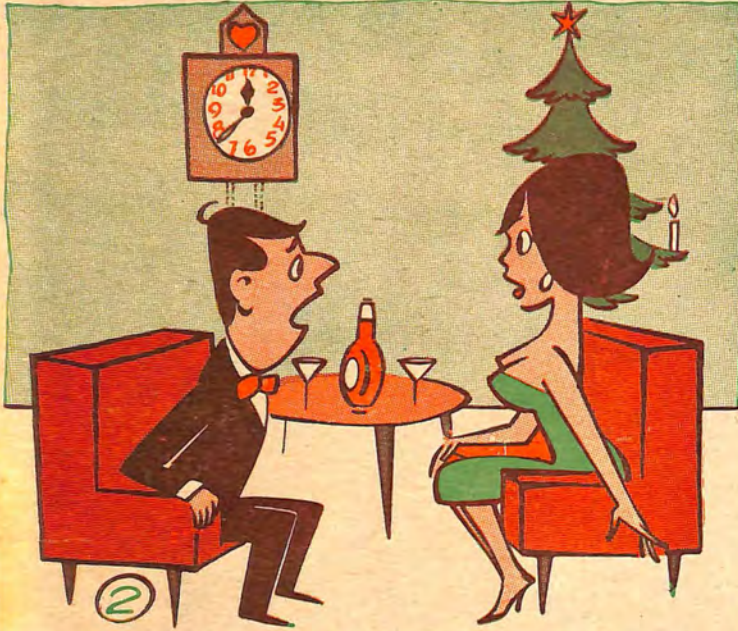
— Aman anneciğim ne var bunda?.. Yeni yılı kutluyoruz!

Erkek felsefesi!

Yılbaşı gecesi, içki masasında konuşuyorlardı. Yaşlı adam, yanakları hafif kızarmış, gözleri uzaklarda, mırıldandı:
— İnsan elli yaşına kadar her yıl bir yaşa basar!..
Susunca, masadakiler sordular:
— Sonra?..
— Sonra... Her yıl bir yaş insana basmaya başlar!

BİR YILBA

I GECESİ

YILBAŞI

6
Kaçarsın apar topar: Turistik Kulüp yapar
Senin cüzdanı deve!
Haydan gelmedi paran... Huya gitmesin, davran:
Tez kırı kır eve!

7
Evde ne yapmalı mı?... Ben bilirim malımı,
Becerirsin çok işler!
Şöyle Küroğlu - Ayvaz, çakıştırırın biraz...
İçin, bağrın genişler!

8
Akşam kurar sofrayı, bastırırın safrayı...
Bu da bizlere çok mu?
Eller toplansın parça... Sosyal adalet varsa,
İki zeytinin yok mu?

9
Varsın bizi unutsun... Havyar kesenler yutsun
Bu dünyada havyarı!
Soksa yoğurda parmak, hemen cacık olacak:
Seyret canlı hıyarı!

10
Boşver, topuna: Deh... de!... Kaç kere bir kadehte
Gecen gündüze döndü!
İki türkü, bir göbek... Sonra mı?... Yorganı çek:
On ikide mumsöndü!...

Necdet Rüştü EFE

Yılbaşı dönüşü :

— Yahu bu balonları nereden buldun?..

Kadın felsefesi!

Hovarda bir kadındı. Kadehini yudumlarken sordu:
— Bir yıl oniki aydır değil mi?
Masadakiler «Evet» diye baş sallayınca o bir kahkaha çınlattı:
— Yirmi yaşına kadar, evet... Ama otuz yaşına kadar, bir yıl yirmi
dört aydır!... Kırk yaşına kadar, her yıl otuzaltı ay... Nihayet elli dedik
mi?... Artık kaç ay bir yıl değil, kaç yıl bir aydır, hesabı biz de şaşırırız!

Kışlık kumaşlar arasında
zirvedeki isim:

Beylerbey
Altinyıldız

1967 kış mevsimi için hazırlanan
yeni desenler piyasaya arz edilmiştir.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 3367 — 296)

Adamımız CEYMİS BONT

Söhreti bütün dünyaya yayılan Ceymis Bont'a birgün şöyle bir telgraf gelir:

HEMEN SEVİL'DEKİ DON KARLOS KÖSKÜNE GELİN STOP HAYATIM TEHLİKEDE STOP

MONİK Bu esrarlı telgraf üzerine Adamımız Ceymis Bont, derhal hazırlığını yapar ve yola çıkar!

DON KARLOS'UN KÖSKÜ

...VE ADAMIMIZ CEYMİS BONT, KORKUNC BİR DARBEYLE YERE YIKILIR...

BAHSETTİĞİN MÜTHİS CEYMİS BONT'LA BÖYLE Mİ TANISACAKTIK?

BU ARADA DON KARLOS İLE KIZI MONİK CEYMİS BONT'U HAYRETLE İZLEMECTEDİR...

YİNE Mİ?...

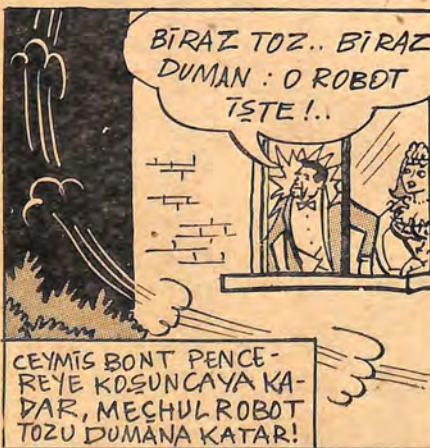
BONT, KÖSKÜN BAHÇESİNDE ÖNEMLİ BİR İZ BULUR...

ANLAŞILAN, ROBOTLAÇKA OLMUŞ!

BONT'UN BUKONUŞMASINA DİŞARDAN MG 52 SİLÂHIYLA CEVAP VERİRLER...

CEYMİS BONT PENCEREYE KÖSÜNCAYA KADAR, MECHUL ROBOT TOZU DUMANI KATAR!

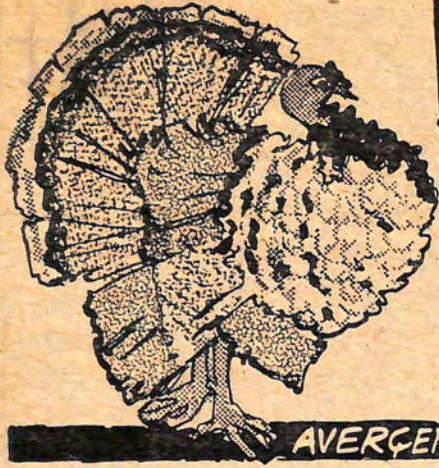

MECHUL ROBOT MG 52 SİLÂHIYLA DUVARA BONTUN PROFİLİNİ ÇİZER...

BÖYLE KAÇAK GÜREŞE DE BENİM KARNİM TOK!

HATTA YA DÜRUMUN VAZİYETİ

Kestaneli Hindi

AVERÇENKODAN Ergin Ortaç

MADAM Nikolaitch kapının aralığundan:

— «Wassilij...» diye kocasına seslendi. «Yeğenin Stepa geldi, aşağıda seni bekliyor.»

— «Ööf!...» diye yüzünü buruşturdu Wassilij Nikolaitch. «Ne istiyormuş?»

— Tebriğe gelmiş... Yılbaşı tebrikine.

— Evde yok deseydin.

— Aaa, olur mu canım?... Zavalılık yorulup buraya kadar gelmiş... Haydi, bekletme de in aşağıya. Yeni yılını kutladıktan sonra da, eline iki-üç Ruble sıkıştırırsın olur biter.

— Şu işi, benim yerime sen yapsana.

— Hah, bir bu eksiktili... Başındaki işler yetmiyormuş gibi, bir de senin yeğenle mi uğraşayım? Hem, şimdi hindiyi temizliyeceğim.

— Sahi, hindi dedin de aklıma geldi... Ziyafet işi ne olacak?

— Bana ne soruyorsun?... Misafirleri çağıran sensin. Bu akşam davet ettiklerin yetişmiyormuş gibi, yarına da başkalarını çağır. Bir tek hindiyle iki gün üstüste ziyafet verildiği nerede görülmüş?

— Canım, yarısını bugüne diğer yarısını da yarına ayırırız.

— Olmaz öyle şey... Ziyafet sofrasına yarım hindi konur mu?

— Hummm... Neyse, bir şey düşünürüz elbet. Şimdi sen, şu senin oğlanı çağır da, gelsin bakalım.

— Aaa, senin oğlan diye bir de üstüme atıyor!...

— Pekiy, pekiy... Uzatma da, misafirler gelmeden başımızdan savalım şunu.

Stepa kırmızı suratlı, çıkık elmacık kemikli, ürkek bakışlı bir gençti. Hiç de öyle, amcalarının zenginliğinden faydalanmasını bilen züppe, müsrif, sık yeğenlere benzer tarafı yoktu. Sırtında, kolları dirseğine kadar kısalmış eski bir ceket... Ayağında ise, dizkapakları patlamış boru gibi bir pantolon vardı.

Wassilij Nikolaitch, yeğenini görünce istemeye istemeye:

— «Hoşgeldin Stepa...» diye mırıldandı. «Nasılsın bakalım?»

— Teşekkür ederim... Yılbaşı diye hatırlarını sormak istedim de...

— İyi ettin ya... Şey... Ne diyecektim?... Haa, Stepa oğlum... Bize bir hindi bulabilir misin hemen?

— Hemen mi?... Hemen nasıl bulayım amcacığım, bütün dükkanlar kapandı biliyorsunuz.

— Yaa, çok fena! Ne yapsak a-

caba?... Başımızda bir dert var da. Yılbaşı diye bu akşam bir ziyafet veriyoruz, yarın da başkaları gelecek. Ancak, elimizde bir hindi var... Yâni, bir hindiyle iki ziyafet birden vermek istiyoruz. Anlıyorsun ya?

Stepa gözlerini açmış dikkatle amcasını dinliyordu:

— «Anlıyorum efendim...» diye başını salladıktan sonra, «acaba», dedi, «hastalandığınızı söylemeniz?»

— Kim yutar bunu?... Biraz önce kilisede herkes gördü beni.

— Pekiy, ahçının hindiyi yaklığını söyleyin.

— Olmaz... Ya misafirlerden biri, «Vah, vah... Nasıl da yakmış?» diye hindiyi görmek isterse. En iyisi, hindiyi misafirlere göstermeli ama, yedirmemeli. Ertesi günü ısıtır, yeni pişirmiş gibi sofraya koyarız.

— Tamam... Çok güzel buldunuz. Hele misafirlerden biri de, tükabasa doyduklarını, hindiye yer kalmadığını söylerse...

Yeğenin bu sözleri üzerine sevinçle yerinden fırlayan Wassilij Nikolaitch:

— «Yaşa be Stepa!...» diye yeğenine sarıldı. «Bu akşam yemeğe bizdesin... Senden başkası bu işi halledemez.»

— Ama, amcacığım... Bu kıyafetle nasıl olur?

— Ne varmış kıyafetinde?... Seni şeref misafirim diye baş köşeye oturturum. Yemeğin sonunda hindi gelince de, «Yooo, bu kadar yemekten sonra bir de hindi mi yiyeceğiz, kaldırırsın şu nu...» diye yüksek sesle itiraz edersin.

— Ya misafirler kızarsa?...

— Aldırma canım... Kızarsa kızsın. Şimdi bırak bunları da beni dinle: Ben numaradan ısrar da etsem, sen, «Yooo, kimsede yiyecek hal kalmadı.» diye dayatırsın. Daha ne düşünüyorsun oğlum?... Gel bakayım... Gel otur şöyle yanına.

Yeğenini yanına oturtan Wassilij Nikolaitch elini cebine atınca, Stepa yavaşça:

— «Amcacığım, sakın para verme kalkmayın...» diye mırıldandıktan sonra, ayağındaki, yanları patlamış çizmelerine bakıp, «Verecekseniz, dedi, bir çift kullanılmış çizme verin.»

— Pekiy oğlum, sen nasıl istersen. Ah, Stepa'cık ahl!... Sen ne akıllıymışsın da benim haberim yokmuş. Anlaştık değil mi? Hah, hah, ha!...

O akşam masaya oturulmadan önce, Wassilij Nikolaitch:

— «İşte, size bahsettiğim sevgili yeğenim Stefan Feodorowitsch!...» diye Stepa'yı misafirlere takdim etti. «Buyurun Stefan Feodorowitsch, şöyle buyurun... Şarap mı arzu edersiniz, votka mı?»

Masanın başına kurulan Stepa: — «Tanıdığım bir general, votkayı hiçbir içkiye değişmezdi...» diye kadehini votkayla doldurdu.

— «Hangi general?...» diye merakla sordu amcası. «Vaftiz babağınızı yapan general mi?»

— Hayır, o değil... Bu bahsettiğim Avrupalı bir general!

Misafirlerden biri hayretle sordu:

— Oralarda bulundunuz demek?...

— Elbette, görmediğim yer kalmadı... Avrupa'yı cebimin içi gibi tanırım!

— Biraz çorbadan buyurmaz mısınız?

— Teşekkür ederim, çorba içmek âdetim değildir... İngiltere'de kimse çorba içmez! Meselâ, siz madam... İngiltere'de böyle çorba içmeğe kalkarsanız rezil olursunuz.

Stepa'nın dili iyice açılmıştı... Bir yandan yiyip içiyor, diğer yandan da boyuna atıp duruyordu. Wassilij Nikolaitch ise çaresiz bütün bunlara göz yumuyor, yeğenin etrafında pervane gibi dolaşıyordu.

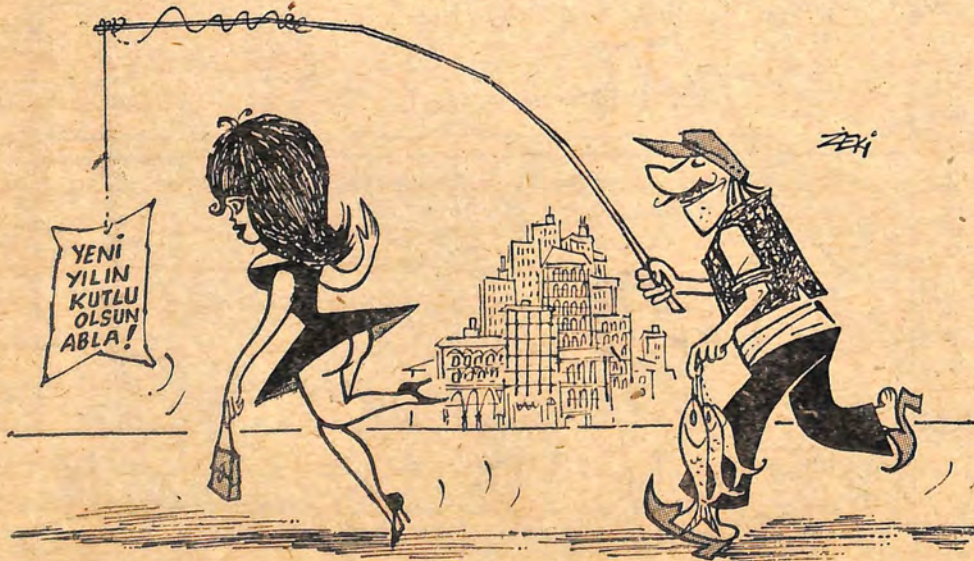
Biraz sonra madam Nikolaitch elinde büyük bir tepsiyle kapıda görününce, odayı mis gibi bir hindi kokusu kaplamıştı.

Herkes büyük bir iştahla önündeki tabağı hazırlarken, Stepa masaya yumruğunu vurup:

— «Yooo!...» diye yerinden fırladı. «Bu kadar yemekten sonra bir de hindi yersék çatlarız... Öyle değil mi?»

Misafirlerin homurdanmasına rağmen Stepa, madam Nikolaitch'e dönüp:

— Görüyorsunuz ya, dedi, hiç

Bahçının tebriki..

boşuna getirmeyin... Kimsede yiyecek hâl kalmamış.

Wassilij Nikolaitich misafirleri şüphelendirmemek için:

— «Hiç olmazsa birazcık tadı verin...» diye mırıldandı. «Bak-sanıza, nar gibi kızarmış... Üstelik kestaneli de!...»

Kestane lâfını duyan Stepâ'nın yüzü değişivermişti birden:

— «Kestaneli, haaa?...» diye hırıltıya benzer bir sesle tepsinin üzerine eğildi.

Amcası, durumun kötüye gittiğini görünce:

— «Madem ki isteyen yok, kaldıralım öyleyse!... diye tepsiyi yeğeninin burnundan uzaklaştırdı.

Stepa:

— «Hiii, kestaneliymiş...» diye içini çektiikten sonra, ağzını şapırtada şapırtıda, «Öyleyse, çatlamağa değer!» dedi.

Wassilij Nikolaitich'in tepsiyi tutan elleri titredi birden. Olamazdı... Yeğeninin bu sözleri ciddi olamazdı!

Stepa, amcasının yüzüne bile bakmadan:

— «Biraz göğüs tarafından, bir de but lütfen...» diye tabağını uzattı.

Amcası, elinde tepsisi, ne diyeceğini şaşırılmıştı.

Stepa'nın yanında oturan:

— «Eh, mademki bir kere başlandı... Bana da bir parça...» diye tabağını uzatınca, etraftan:

— «Bana da... Bana da...» diye sesler yükseldi.

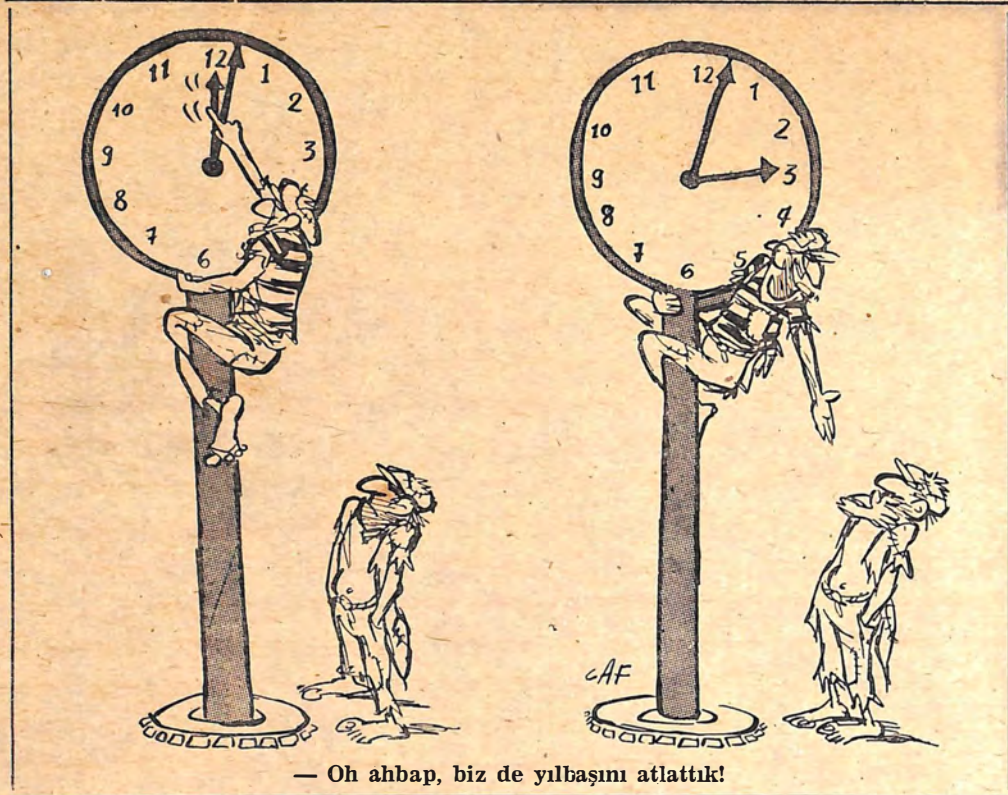
İki dakika içinde hindi tepsi-sini silip süpürmüştü misafirler. Wassilij Nikolaitich jırsından dudaklarını kemiriyordu. Bir ara dışarıya çıktı... İçeriye girince de Stepâ'ya yaklaştı:

— «General, sizi telefona istiyor...» dedi.

Elindeki butu kemirmekle meşgul olan Stepa, başını önüne eğip yavaşça yerinden doğruldu. İdama giden mahkûmlar gibi amcasının arkasından yürümeğe başladı.

Odadan çıkıncaya kadar yeğenine:

— «Ah, Stefan Feodorowitsch.. Anlaşılan general size hayran olmuş... Üstün zekâ ve bilginizle âdeta büyülemişsiniz onu!...» diye iltifat eden Wassilij Nikolaitich, dışarı çıkar çıkmaz, «Seni gidi aç köpek seni!...» diye Stepâ'nın yakasına yapıştı. «Hani, hindiye misafirlere yedirmeyecektik?... İlk tıknan sen oldun... Ulan, yediğin havyarlar, dolmalar, söğüşler yetmedi mi?... Vay aç gözlü domuz vay!...»

İki eliyle karnını tutan Stepa, ağlamaklı bir sesle:

— «Ama amcacığım...» diye kekeledi. «Hindinin kestaneli olduğunu söylememiştiniz ki... Ömrümde kestaneli hindi yememişim... Kabahat bende değil, hindinin kestaneli oluşunda! Kestane lâfını duyunca...»

— Defol!... Bir daha gözüme görünme!

— Ya çızmeler, hani söz vermiştiniz?...

— Neee?... İvan, çabuk at şu nu dışarı!

Stepa dışarıya çıkınca, gecenin ayazı tokat gibi suratına çarptı. Boynunu kısıp, omuzlarını kaldırdı... Ceketinin yakasıyla kulaklarını örtmeğe çalıştı. Dizlerine kadar yükselen kara, bata çıka yürümeğe başladı. Üşüyordu... Kulakları, elleri, ayakları... Her tar fı üşüyordu. Stepa, turlarlar gibi burnu göğsüne gömülmüş, düşüne düşüne karların içinde yürüyordu.

Çeviren :
Ergin ORTAÇ

Suçlu kadın

Başta hâkim olmak üzere jüri üyeleri mevkilerine yakışır bir ciddiyetle yerlerine oturdular. Suçlu kadın kırk yaşlarındaydı. Kendisine ayrılan köşeden, kaderini tayin edecek bu insanlara garip bir tarzda bakıyordu... Mahkeme huzuruna ilk çıkışı değildi... Daha önce hırsızlıktan, madencileri isyana teşvikten, serserilikten, polise hakaretten hüküm giymişti. Bu sefer en uzun hapsi bekliyordu...

Suçlunun neler hissedebileceğini tahmin eden avukat, elini tutarak ona cesaret verdi ve:

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Suçlu kadın, gözlerini hâkime dikti:

— Hâkimin cübbesindeki kürk yaka hakikî hermin mi? Yoksa taklit mi? Eğer taklitse çok iyi yapılmış!...

Müfret konuş

Saat onikiyi vurunca, erkek hayâlinde itiraf edilmez şeyler geçirerek karısını öptü!

— Eeeh, dedi, bir yaş daha ihtiyarladık karıcığım!

Hanım, pırlıtlı elbisesinin içinde öfkelen-di:

— Müfret konuş!

Adam sâkin, sözünü düzeltti:

— Eeeh, bir yaş daha ihtiyarladın karıcığım!

Tavsiyel

Adamın çalışmasından memnundular ama, üstü başı bir fecaattî! Elbiseleri kötü kumaştan, lekeliydi. Paçaları, kol ağzları parça parça dökülüyordu... Ceketinde bir tek düğme kalmamıştı...

Bir gün patronu çağırdı:

— Beni dinle azizim! dedi. Bekârsan evlen! Şayet evliysen boşan!...

Belediye Zabıtası ramazanda dilencileri toplayacak.. — Gazeteler —

Yazısız

Nefis börek...
Ufa ile hazırlanmış...

Margarinde mühim olan lezzettir! **UFA'nın üstünlüğünü lezzeti sağlıyor**

Ufa, lezzeti emsalsiz bir margarindir. Ufa'yı kullananlar bunu biliyor. Ufa ile pişirilmiş yemeklerin tadını alanlar bir daha mutfaklarına başka margarin sokmuyor.

Ufa, memleketimizin en komple nebati yağ tesislerinde imal edilen bir margarindir. İmalâtın her safhasında, Ufa'nın kalitesi titiz bir kontrolden geçirilir. Bu sayede Ufa margarinini memleketin her köşesinde değişmeyen aynı kalitede bulabilirsiniz.

Bir müddet evvel binlerce kişi arasında yapılan bir araştırma, üçte iki çoğunluğun gerek tadı gerek kokusu bakımından bütün margarinler arasından tereddütsüz Ufa'yı tercih ettiğini göstermiştir.

Siz de Ufa margarinini deneyiniz; yemeklerinizin lezzeti artacaktır.

Üstün lezzetli margarin

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

— 4 —

Piyano bir âşık benziyordu o gece, Peride'nin elleri üzerinde gezdikçe, Aşıklar gibi, sanki yere diz çöküyordu, Vefasız sevdiğine derdini döküyordu. Bu derin sessizlikte, titriyorken nağmeler, İri yaşlar damladı gözünden birer birer, Dağılmıştı önünden mâzinin dumanları, Gözlerinde canlandı çocukluk zamanları. Recep şimdi hasretle yanıyor alev. alev: Nerde o içersinde doğup, büyüdüğü ev? Nerde, o koşa koşa, oynadığı bahçeler? Recep küçüklüğünü düşünürken, bu sefer Yüreğinde hissetti en kuvvetli yasını: Çünkü hatırlamıştı hakiki babasını. Birden, kızgın demirle, sanki dağıldı kalbi. Parmaklığı dayanıp, ağladı çocuk gibi!...

Nişan

İhtiyara glikçe yaklaşıyordu ecel, Son günlerde gönlünde taşıyordu bir emel: «İkisi de bahtiyar bix çift olurlar» diye, Pek münasip bulmuştu Recep'i Peride'ye. Delikanlı oğlu da bir kadına muhtaçtı, En nihayet fikrini bir gün Recep'e açtı, Dedi ki: Osman, oğlum, geldim altmış yaşına, «Umarım hak verisin korkuma, telâşına. «Daima kurtulmadım ben kederden, hüzünden. «Bir parça güleceğim artık senin yüzünden. «Bu benim belki en son arzumdur, dinle beni, «Gönlüm görmek istiyor senin saadetini. «O zaman ölsem bile gözüm kalmaz geride: «Artık senin nişanlın olacaktır Peride..» Bu sözler babasının dudağından düşünce, O lâhzada Recep'i sarmıştı bir düşünce. Onun da Peride'yle evlenmekti niyeti, Ne çare ki, ziyade müşküldü vaziyeti: Kalbi ona diyordu: «Bu güzel kızla evlen», Fakat ne olacaktı onu bekleyen «Elen»? Bir haftadır Recep'in hiç çıkmıyordu sesi, Bir haftadır geçirdi bir tereddüt devresi. Nihayet veda etti ruhunun kaygusuna, Çünkü tâbi olmuştu gönlünün duygusuna: Bir gündü, neşelerden çalkandı evin içi, Küçük, büyük herkesin taşıyordu sevinci. İhtiyar babaları mes'ut olmuştu gayet: Güzel gençle güzel kız nişanlandı nihayet!

Zavallı Elen

Uzuyordu, haftalar, aylar müteadliyen, Otelde hâlâ yalnız oturuyordu Elen. Ne gariptir ki, Recep, eskisi gibi sık sık, Kendisinin semtine uğramıyordu artık. En nihayet Elen'in içine şüphe girdi, Bu şüphe, bir kurt gibi, yüreğini kemirdi. Geceler kanat gerdi ömrünün gündüzüne, Girmiyordu, bir lâhza bile, uyku gözüne. Onu hep bu «acaba?» üzüyor sabah, akşam, Kalbinde, yılan gibi, kıvrılan bu istifham. Dişleriyle ısırıp, zehrini döküyordu. Ümidinin temeli gittikçe çöküyordu. Bir hafta daha geçti, azaplarla beraber, Ne Recep geliyordu, ne de küçük bir haber. Kurtulmak istiyordu bu üzücü meraktan. Hasta etti kendini bir çare aramaktan. Ağladı, inil dedi harap oldu, yoruldu, En nihayet bunun da bir çaresini buldu:

Paranın kuvvetiyle, çatmıştı bir kadına. Bu kadını düşürdü kocasının ardına. Biri hep odasında binbir azap taşıyor, Biri de hep dışarda çalışıp, uğraşıyor, Daima, canla başla, meşguldü ikisi de. Fakat esrar perdesi sıyrılmıştı gitgide: Aradaki kadının kurnazlığı, dikkati, Meydana çıkarmıştı bu müthiş hakikati: Başkasını almıştı gönül verdiği erkek. Bu haberi duyunca Elen, feryat ederek, «Recep gitti elimden» diye saçını yoldu, Bir dal gibi, kırıldı. Bir gonca gibi, soldu.

Elenin intikamı

Elen, uykularından hep uyana uyana, Yatağının içinde, ağılıyor yana yana. Gün geçtikçe vücudu iskelete dönüyor, Gün geçtikçe, erimiş bir mum gibi, sönüyor. Fakat, bir gündü, bu mum bir anda alevlendi, Elen, biraz nasılsa ıztrabını yendi. Bir dişi kaplan gibi kurdu Recep'e pus, Kalbinde vuruyordu bir intikam arzusu. Dedi ki: «Edeceğim saadetini haram! «Recep! Recep! Hazır ol, alıyorum intikam!» Nabızları vuruyor, âsabi heyecanda, Elen'in intikama karar verdiği anda, Vahşi kurtlarda bile o gözler bulunmazdı. Recep'in babasına şu satırları yazdı: «Size bu hakikati artık anlatacağım, «Oğlunuzun sırrını meydana atacağım: «Ben bundan üç yıl evvel, Romanya köylerinde, «Bu köylerin en sessiz, en ücra bir yerinde, «Bir evde, ailemle beraber, yaşıyordum, «Lekesiz, macerasız bir gönül taşıyordum. «Ruhum bu yaşayıştan bir muhabbet sezerdi, «Hayatım dağlardaki pınarlara benzerdi. «Yemiz sulu pınarlar gibi, akıp giderdim, «Bu sessiz köy hayatı bana kâfidir, derdim. «Fakat bir gün karşıma çıktı bir gepgenç erkek, «Bu genç erkeğe baktım ilk önce ürkek ürkek, «Damarımda başka kan, başka heyecan buldum, «En sonra kendisine yavaş yavaş sokuldum, «Bu gencin yüreğine saplanmıştı gözleri, «Bana, bir sihir gibi, tesir etti sözleri. «İçimde ateşlerden arzuları duyarak, «Onun yeminlerine inanarak, uyararak, «Atıldım birdenbire sevdanın yollarına, «Düştüm bu genç adamın nihayet kollarına. «İşte o günden sonra hasret kaldım sevince, «Çünkü, anamla babam, günahımı sezince, «Beni, merhametsizce, sokaklara attılar, «Yüzüme birdenbire kapıyı kapattılar. «Varlığım hapsolmuştu hicabın zindanına, «O gün iltica ettim âşığının yanına. «Âşığı olan adam beni severdi gayet, «Kaçtık, elele verip uzaklara nihayet! «Yavaş yavaş kuruttum gözlerimin selini, «En güzel yer bulmuştuk Köstence sahilini: «Bir kulübe içinde, kaldık orada artık «Orada yapıyordu âşığım balıkçılık.. «Bir kere, seveda ile, esir olunca gönül! «Dünyada her şeye ediyormuş tahammül:

(Devamı var)

Bir adam karısının dırdırı yüzünden intihar etti. — Gazeteler —

— Eyvah, kaynanam!

verdiği iyi ışıkla
gün ışığını
aratmaz!

EDISON
AMPULLERİ

BOL IŞIK - AZ SARFIYAT

(İlanlık : 7259 — 295)

AKBABA

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yaz işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 25 lira,

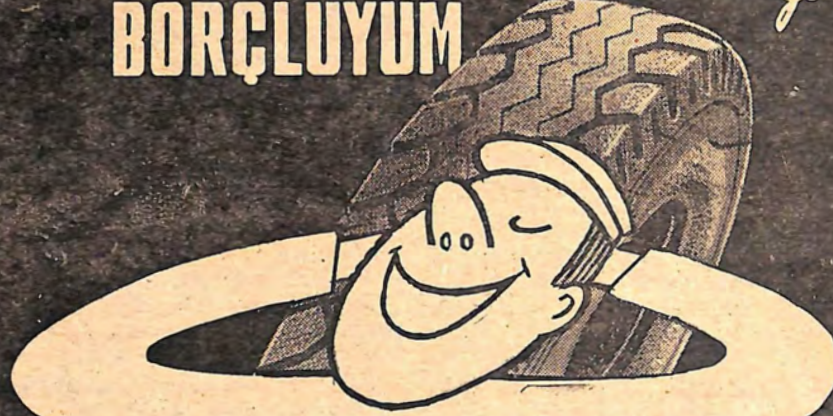
iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

**ARACIMDAKİ
EMNİYET VE RAHATLIĞIMI**

PIRELLI
ye

BORÇLUYUM

TÜRK-PIRELLİ TİCARET A.Ş.

P-1 VÖR K.

(Ak. : 294)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

**BASIN İLÂN
KURUMU**

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 23512 — 293)

Milletler Gülüyor

Anahtar

Paris'te Madeleine kilisesine yakın cadelardan birinde vizon mantolu bir dilber kalçalarını ve çantasını sallaya sallaya iğne gibi ince topuklarının üzerinde yürümeye çalışıyordu.

Gösterişli, orta yaşlı, hali vakti iyi olduğu anlaşılan bir adamla karşı karşıya gelince ona esassız bir göz kırptı. Adam durdu, başladılar konuşmağa:

— Sizi bir yerden tanıyorum galiba? dedi kadın.

— Hiç sanmam! diye cevap verdi adam. Altı ay önce size burada rastladım. Sonra beraberce... Gene aynı fiat mı? Yâni onbin frank...

— Hayır! dedi kadın. Onbin üç yüz frank!

— Bu zam neden böyle?
— Çünkü artık samimi olduk, size dairemın anahtarını vereceğim!

Hatâ!

Yıl sonunda tüccar, senelerdir yanında çalışan emekdar veznedarını çağırır:

— Mösyö Cognemou, der, müessesemde çalışmanızdan gurur duyuyorum. Otuz beş senedir yanınızdasınız, bugüne kadar en ufak bir hatâ yaptığınızı görmedim!

— Yanılıyorsunuz efendim! Her sene vaadetdiğiniz zammı i-nanmak hatâsına düşüyorum!...

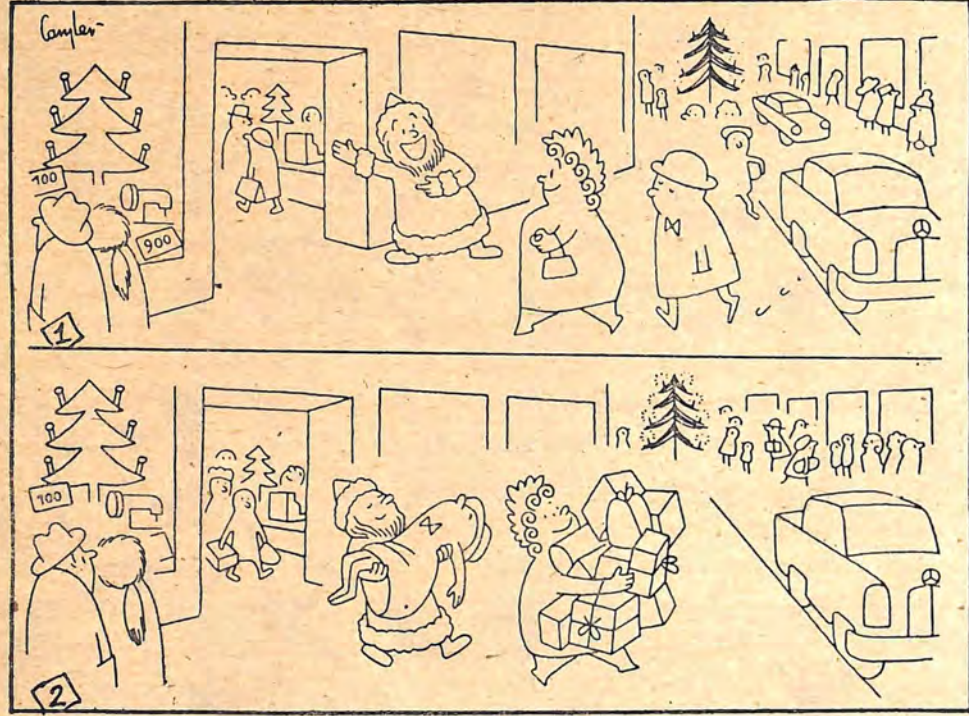
Sabret!

İki iş adamı Paris'in meşhur lokantası Maxim's'de karşılaşırlar. Bir tanesinin yüzü epey asıktır.

— N'oldu? diye sorar öteki...
— Ah! diye içini çeker derli olanı. Başına gelenleri sorma! Veznedarım Dupont'u tanıyorsun değil mi?

— Evet, n'olmuş?
— Azizim eminim ki bir işler çeviriyor bu adam. Bütün gün «Tren yolları tarifesi» ni okuyor!

— Bütün yaptığı bu mu? Belki tatil gitmek istiyordur...
— Belki!... Ama niçin ilâde bir karıma bakıp «sabret, sabret» diyor?...

Yazısız hikâye

Misafir

O LIVE arkadaşı Marius'un evine yemeğe davetliydi. Ama madam Marius bu ziyaretten son dakikada haberdar olduğu için pek kızgındı. Suratından düşen bin parça oluyordu. Tabii Olive de bu halden fazlasıyla rahatsız olmuştu. Derken Marius yemek hakkında fikrini söyleme saflığında bulundu:

— Çok tuzlu olmuş bu karıcığım!
Karısı masadan kalktı, yemek tabağını aldığı gibi açık pencereden dışarı fırlattı. Bunun üzerine Marius:

— Sen görürsün! diyerek ayağa kalktı, tabakları ve birkaç bardağı aynı yolla dışarı gönderdi. Arkasından karısı çorba kaşesini ötekilerin yanına fırlatınca Olive dayanmadı. Bu kadar hareketli bir muhitte bomboş oturamazdı. Masanın örtüsünü üstündekilerle topladı ve pencereden dışarı fırlattı. Bunun üzerine Marius bağırdı:

— Delirdin mi Olive! Çok ileri gittiğinin farkında mısın?
Olive omuzlarını silktili:
— Ne yapayım? Hareketlerinizden, bu güzel havada yemeği bahçede tamamlamayı kararlaştırdığınızı zannettim.

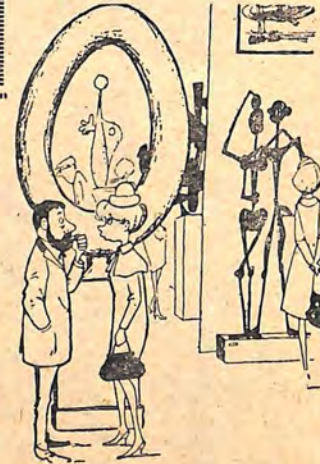
Bakara

Monte Carlo'daki kumarhanelerden birindeki kadın çok üzgündü. Dayanamayıp yanındaki adama açıldı:

— Kocam hâlâ bakaranın başında! Bu gidişle bütün paramızı kaybedeceğiz!

Adam gülerек cevap verdi:

— Eğer siz evime kadar gelerseniz, onu bu zor durumdan kurtarmış oluruz madam!

Modern sanat :

— Biraz daha küçük, biraz daha ucuz olanları yok mu?.. W.C. için alacağım!

— Otomobili mi çarptın, yemeği mi yaktın, ne oldu yine?

Perhiz

— Mösyö, diye başladı doktor söze, bugüne kadar oldukça yıpratıcı bir hayat geçirmişsiniz. Bugünden itibaren her yapacağınız hareketle dikkat etmeniz gerekiyor. Meselâ; çok yemek yemeyeceksiniz, yani masadan doymadan kalkacaksınız.

— Pek bir şey değiştirmeyecek bu karar doktor bey!

— İçki de yok bundan böyle!
— İçmem! Zaten fazla sevmezdim zıkkımı!

— Kadın falan da...

— Boşver doktor bey! Benim yaşında...

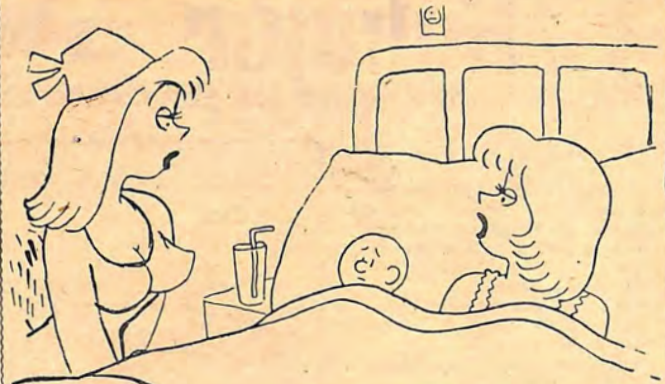
— Sigara da yasak!

— Ölsem daha iyi olacak galiba doktor bey!

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

-APTALLIĞIMIN CEZASI: AYRILIRKEN
BİR HATIRA BIRAK DEMİŞTİM !..

-EVLENME CÜZDANI İÇİN Mİ?
-HAYIR, EVLENME İLANI İÇİN !

-AMAN KOÇAM GELİYOR, YATAĞIN
ALTINA GİR !

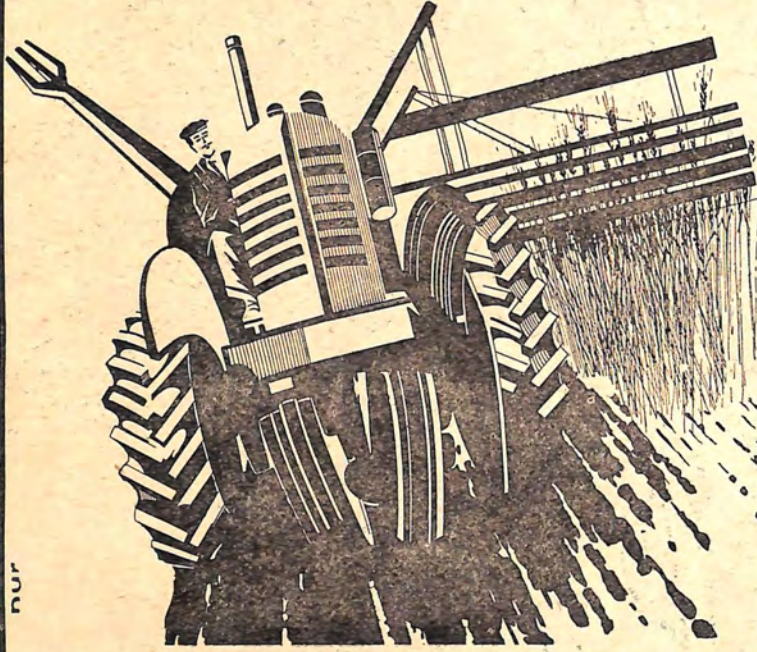

-GALİBA İYİ ÇALIYORUZ, YİNE KOM-
ŞULAR ŞİKÂYETE BAŞLADILAR !..

YAZISIZ

6 MİLYON

ZİRAAT BANKASINA
YATIRILAN HER
KURUŞ YURT EKONOMİSİNE

HİZMETTİR

T.C. ZİRAAT BANKASI

AKIWA

— Sakın gece yarısından önce açmayınız!..

AKIWA